
Simona
DANKANINOVÁ
MAFIÁNKA
NIKDY NEVIEŠ,
KOMU MÔŽEŠ VERIŤ.

SIMONA DANKANINOVÁ

MAFIÁNKA

MAFIÁNKA

I. vydanie
Copyright © 2025 Simona Dankaninová

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 77. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 206 - 1

SIMONA DANKANINOVÁ

MAFIÁNKA

MODERNÉ
ROMÁNY

Playlist

1. Ariana Grande - Dangerous Woman
2. SAYGRACE - You Don't Own Me ft. G-Eazy
3. Oscen - Babydoll
4. Michele Morrone - Watch Me Burn
5. The Venice Connection - The Time Of Our Lives
6. Mandrazo, sebabrazy & Kiyashqo - F*ck
7. Skyfall beats - Nightmares
8. Valerie Broussard - Killer
9. Nico Santos - Play With Fire
10. Imagine Dragons x J.I.D - Enemy

Copyright © Simona Dankaninová 2025

Tento príbeh je fikcia.
Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.
Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu autora.

Prológ

Môj brat nikdy nepôsobil tak hrdo a šťastne ako dnes. Konečne sa dočkal vytúženého postu, na ktorý sa pripravoval od svojich šestnástich rokov. Vtedy ho otec prvýkrát zasvätil do temného sveta mafie. Odvtedy Sebastián žil už len pre jeden cieľ – zaujať otcovo miesto a stať sa bossom ďalšej generácie rodu Bednárovcov.

Ceremónie, ako je táto, sa nekonajú často. Maximálne raz za niekoľko desiatok rokov, čo ich robí výnimočnými. Prebiehajú však mimo zraku verejnosti ako rituál, ktorého sa môžu zúčastniť len bossovia a nasledovník. Ten musí dostať požehnanie od každého z nich, inak sa novým bossom nestane.

Len čo sa môj otec, brat a ďalší zástupcovia podsvetia odobrali do súkromného salónika, zmocnila sa ma zmes zvedavosti a obáv. Ako Sebastiánova mladšia sestra mu, samozrejme, úspech prajem, no mám strach z názorov ostatných. Čo ak bude niekto proti? Čo ak uznajú, že nie je hoden takej pozície? Mohlo by to narušiť krehké vzťahy medzi klanmi a dokonca viesť k vzbure.

Keby nebolo otcovej vážnej choroby, nemuseli by sme tu dnes byť. Žiaľ, jeho čas sa rýchlo kráti. Rakovina pľúc postúpila do posledného štádia a lekári mu dávajú len pár

týždňov. Rozhodol sa preto zvolať valné zhromaždenie predčasne, aby predišiel konfliktom, ktoré by mohli nastať po jeho smrti. Naše územie by sa nepochybne stalo cieľom susedných klanov, ktoré by bez váhania preliali krv pre takýto významný rajón.

Sebastián je jediným právoplatným dedičom Bednárovho impéria a keď prevezme otcovu vládu, nik iný si na naše územie nebude môcť robiť nárok. Ani ja nie, hoci som jeho sestra. Ženy sa nemôžu stať hlavami gangov. Toto pravidlo ale neplatí všade, a preto sa do histórie zapísali aj ženské mená ako Maria Licciardiová, Virginia Hillová či Griselda Blancová. Na Slovensku to však nie je možné a podľa môjho feministického názoru to predstavuje rodovú diskrimináciu. Netvrdím, že by som chcela riadiť čierny biznis, neplánujem pripraviť brata o titul, ale nenávidím pocit druhoradosti, ktorý mi ako žene v mafiánskej rodine prináleží.

Keď konečne zbadám otca so Sebastiánom a ich spokojné tváre, uľaví sa mi. Prešovský kraj má nového bossa, a tak otcov majetok nepadne do cudzích rúk. Kiežby bol otec na tom lepšie. Sebastián mu pomôže usadiť sa vedľa mňa a ostatných hostí. Kým si otec urobí pohodlie a odloží paličku, ktorú posledné mesiace nosí všade so sebou, Sebastián sa ku mne nakloní a pošepne mi hrdým hlasom: „Môžeš mi gratulovať, sestrička."

Využijem príležitosť a vtisnem mu bozk na líce. „Som na teba hrdá."

Sebastián odkráča k pódiu s pohárom šampanského v ruke, aby predniesol prípitok, zatiaľ čo mi otec venuje

pohľad, ktorý spolu s jeho dusivým kašľom svedčí o jeho ťažkom zdravotnom stave viac, než by si želal.

„Moja posledná vôľa bola naplnená," prehovorí pomaly. „No ešte viac ma upokojuje vedomie, že všetko, čo som za svoj život vybudoval, bude po mojej smrti patriť tebe a tvojmu bratovi."

Smutne sa na otca usmejem. Takéto reči ma zraňujú. Odkedy sa dozvedel, že umiera, nehovorí o ničom inom. Prežíva každý deň, akoby mal byť jeho posledný. Pochováva sa, hoci ešte stále žije – aj keď viem, že už nie dlho. Snažím sa tráviť s ním každú možnú chvíľu. Po štúdiu som sa plánovala odsťahovať, ako to urobil Sebastián, no keď som sa dozvedela o otcovej chorobe, rozhodla som sa zostať, aby som sa oňho mohla starať a robiť mu spoločnosť. Svoju firmu už dávno prenechal Sebastiánovi, rovnako ako všetko, čo súvisí s podsvetím. A hoci mi polovica toho všetkého právom patrí, rozhodla som sa ísť vlastnou cestou.

Chytím otca nežne za ruku. „Nechcem, aby si tak hovoril. Aspoň dnes nie."

Moja úprimná prosba ho prinúti k slabému úsmevu, a keď prikývne, dovolím si na chvíľu zabudnúť na to, čo je neodvratné.

Po Sebastiánovom dlho pripravovanom príhovore sa kapela rozozvučí a hostia sa začnú naplno baviť. Hoci ide prevažne o mafiánov, reči o vydieraní, vraždách na objednávku či výpalnom by ste tu počuli len veľmi ťažko. V spoločnosti *civilistov* sa tieto témy vynechávajú alebo sa pri nich používa tajný rečový kód na zachovanie diskrétnosti.

Čas si krátim rozhovormi s prítomnými ženami, ale aj s mužmi z najvplyvnejších rodín. Tých však nepochybne viac zaujímajú moje prednosti než to, čo hovorím. Som však dostatočne inteligentná na to, aby som sa nezachovala nevhodne, hoci v duchu už pár faciek dostali.

Sledujem parket plný tancujúcich hostí a zmocní sa ma drobná závisť. Všetci, až na chlapov z otcovej ochranky, sem prišli s partnermi. Mňa dnes večer sprevádza môj vlastný brat. Hoci o priateľky nikdy nemal núdzu, vedel, že nemám s kým ísť. Rozhodol sa podať mi pomocnú ruku a počas večera mi venoval pár tancov.

Keď je zábava v najlepšom a ja mám pocit, že sa udusím pod túžobnými pohľadmi podgurážených mužov, opustím sálu a vyjdem na čerstvý vzduch. Pred budovou, kde býva zvyčajne parkovisko prázdne, parkuje množstvo drahých áut. Zhlboka sa nadýchnem a zahľadím sa na oblohu posiatu stovkami drobných hviezd s neprehliadnuteľným mesiacom. O dva dni bude spln, čo znamená, že opäť prebdiem polovicu noci. Mám to tak už od malička a ani tabletky na spanie mi nepomáhajú. Kedysi ma to privádzalo do šialenstva, no teraz to dokážem zvládnuť.

„Dnes je naozaj krásna noc. Škoda, že ju človek nemôže stráviť iba vo dvojici."

Prudko otočím hlavu smerom, odkiaľ ku mne doľahne hlboký hlas. Dva metre odo mňa stojí vysoký muž v tmavom obleku. Čierne vlasy mu zľahka padajú do tváre. Pod maskou sa ukrýva pár sebavedomých očí pripomínajúcich zafíry, ktoré upiera priamo do tých mojich. Hneď mi je jasné, s kým mám tú česť.

Alexander Varga.

Prostredný z bratov košického klanu. Nevidela som ho osem rokov, no počula som o ňom viac, než by bolo žiadúce. Viem, že venovať sa tomuto sukničkárovi je mrhaním času.

So zdvorilým úsmevom zdvihnem hlavu späť k oblohe, aby som mu dala najavo svoj nezáujem. Lenže jeho to neodradí.

„Ako je možné, že taká očarujúca žena ako ty, prišla na ples v spoločnosti svojho brata?“

A je to tu zas. „Ale pozrime sa…“ pomaly k nemu otočím tvár. „Alexovi Vargovi nič neujde,“ zatiahnem mierne sarkasticky. On sa však pri zmienke svojho mena usmeje ešte viac.

„Ako si ma spoznala?“

Odpoveď je jednoduchá. „Podľa tvojich lascívnych rečí.“

Tlmene sa zasmeje, hoci to nebol môj zámer.

„Ak sú pre teba toto lascívne reči, potom ma poriadne nepoznáš.“

„Naznačuješ tým azda, že si vo svojej podstate ešte nemravnejší?“

„Len ak si to vyžaduje situácia.“ Svojvoľne si zastrčí ruky do vreciek oblekových nohavíc a natočí sa ku mne celým telom.

„Len?“ zasmejem sa pobavene, keďže je jeho odpoveď ťažko uveriteľná.

„Odpovieš mi na otázku, alebo sa mám spýtať niekoho iného?“

Takže on nedá pokoj? „Až tak veľmi túžiš poznať odpoveď?“

„Povedzme,“ urobí krok vpred, „že to vo mne vzbudilo záujem.“

„Skutočne? A čo tvoja priateľka? Nemala by v tebe vzbudzovať záujem ona?“ Moje pozorovacie schopnosti sú ako vždy dokonalé, preto viem, že sem prišiel s dievčaťom z Ukrajiny. Má priam neprepočuteľný prízvuk. Ďalšia chudinka, ktorá sa nechala namotať týmto lámačom srdc.

„Ksenia nie je moja priateľka, ale partnerka, ktorá ma dnes sprevádza,“ odpovie priamo, akoby ma to malo zaujímať.

„Ach áno. Zabudla som, že vy, Vargovci, nemávate priateľky. Užívate si život s každou, ktorá vám padne do oka.“

Zaťala som do živého? Nech!

Alexova dobrá nálada ale neklesá a môj sarkastický tón ho nijako neodrádza. O čo mu ide?

„Ako vieš? Nechala si si nás preklepnúť?“ zavtipkuje, čo mňa naopak urazí.

„Zabúdaš, kto som?“

„Isteže nie. Mafiánska krv sa nezaprie.“

„Potom chápeš, ako detinsky tvoja otázka vyznela.“

„Máš pravdu. Beriem späť,“ odmlčí sa na krátku chvíľku, a hoci mu nevenujem pozornosť, cítim na sebe jeho sústredený pohľad. „Tak či onak, stále si mi neprezradila, prečo si tu so Sebastiánom. Alebo sa všemožne snažíš vyhnúť odpovedi?“

„Vôbec nie,“ otočím sa k nemu čelom a sebavedome si prekrížim ruky na prsiach. „Dôvod je prostý. Na vzťahy nemám čas a známosti na pár nocí ma nelákajú.“

„Takže je pravda, čo sa hovorí.“

Nechápavo zvraštím obočie. „A čo také sa hovorí?“

„Že si ambiciózna karieristka.“

Tie slová sú pre mňa ako bodnutie nožom, no zachovám pokoj. Každopádne to v mojom vnútri začne vrieť. „Podľa teba žena nemá právo viesť vlastný biznis? Je stvorená len na to, aby rodila deti a obskakovala svojho muža?“

Alex pomaly vytiahne ruky z vreciek a zdvihne ich pred seba v obrannom geste. „To som nepovedal.“

„Ale tú predstavu máš v sebe hlboko zakorenenú.“

„Myslel som si, že každá túži po rodine a oddanom manželovi.“

Ozval sa ten pravý.

„Nepovedala som, že nechcem mať vlastnú rodinu. Ibaže nemienim celý svoj život premrhať zavretá v klietke, zavalená starostlivosťou o všetko naokolo. Mám svoje ciele a nehodlám sa ich vzdať.“

„Vieš, že ani ja sa nikdy nevzdávam? Keď sa raz pre niečo nadchnem, idem si za tým bez ohľadu na to, čo ma to bude stáť.“ Tón jeho hlasu a jemný úškrn na perách jasne napovedá, pre čo sa zvykne nadchýnať najviac.

„Aj keď ide o ženy? O tie, ktoré sa nechávajú tebou rady vydržiavať?“

Už-už má na jazyku ďalšiu dvojzmyselnú poznámku, keď ho predbehne jeho nedočkavá partnerka.

„Alex, tak tu si. Všade som ťa hľadala.“ Dievča v zelených šatách, ktoré mu siaha ledva do pol hrude, sa pritúli k Alexovi ako mača. Stačí už len, aby zapriadlo, ale toho sa našťastie nedočkám.

Využijem príležitosť na ukončenie nášho rozhovoru a urobím to rýchlo a slušne. Chytím si dlhú sukňu oboma rukami a rozhodne sa otočím na odchod.

„Prajem vám obom príjemný zvyšok večera.“

1. kapitola

Daniela

Oblečená celá v čiernom sedím na manželskej posteli mojich rodičov a mlčky hľadím na ich svadobnú fotografiu. Oči mám červené od plaču, pery opuchnuté. Môj doterajší život je nenávratne preč. Sú to už štyri dni, čo som na tomto svete ostala celkom sama. Behom jediného dňa som prišla o brata i otca. Sebastiána bez zľutovania zavraždili a otcovo srdce to nezvládlo. Zomrel na infarkt len dvadsaťštyri hodín po ňom. Keď mi to oznámili, zrútila som sa.

Slzy, ktoré som za tie dni preliala, noci, ktoré som prebdela, a náreky, ktoré sa mi vydrali z hĺbky duše, konečne ustali. Čo však neustalo je moje srdce – búšiace a krvácajúce neprestajne ďalej. Nedokážem sa s ich náhlym odchodom zmieriť.

Tak veľa som im ešte chcela povedať. Tak veľa som s nimi ešte chcela zažiť. No nič z toho už neurobím. Už nikdy nebudem počuť ich hlas, nebudem cítiť ich dotyk – ostali len spomienkou, ktorá časom vybledne. Rovnako ako spomienka na mamu. Tú mi vzal život, keď som mala pätnásť rokov. A teraz mi vzal aj otca s bratom.

Nie. Opraví ma hlas v mojej hlave.

Vzal ti ich Varga. Alexander Varga. To on môže za ich smrť!

Zatnem päste a upriem pohľad do zeme s takou intenzitou, akoby som ju mala prepáliť očami. Ticho a chlad, ktoré ma obklopujú, sú devastačné. Cítim sa prázdna a obávam sa, že tú prázdnotu už nikdy nič nevyplní. Prišla som o všetko. Vrátane nádeje na šťastnejší život, ktorý mi zatiaľ iba berie a berie, zanechávajúc vo mne čoraz väčšiu trhlinu bolesti.

Kdesi v podvedomí začujem slabé klopanie. Nevenujem mu však žiadnu pozornosť. Namiesto toho sa nezmyselne sústredím na dlážku, akoby som tam mala nájsť odpovede na moje nezodpovedané otázky. Tie žiaľ neprichádzajú a ja sa ešte viac uzatváram do seba. Z myšlienok ma vytrhne až známy hlas.

„Daniela? Môžem vojsť?“

Gabriel. Poznám ho zhruba sedem rokov, odkedy začal pracovať pre moju rodinu. Začínal ako jeden z radových pešiakov, až sa vypracoval na môjho osobného bodyguarda. Je odo mňa len o štyri roky starší. Spočiatku som ho neznášala, pretože mi bol, na otcov príkaz, ustavične v pätách. Napokon som v ňom našla priateľa. Nepochybujem, že ľútosť, ktorú má vpísanú v tvári, je úprimná.

„Poď ďalej,“ vyzvem ho sotva počuteľným hlasom.

Gabriel podíde bližšie a sadne si na posteľ vedľa mňa. Keď sa naše oči stretnú, jemne sa na mňa usmeje, lenže mne sa to nedarí.

„Vyzeráš hrozne, Daniela. Spala si vôbec?“ To, ako si o mňa zakaždým robí starosti, ma hreje na srdci. Obzvlášť teraz, keď súrne potrebujem cítiť niečiu prítomnosť.

„Asi dve hodiny.“

„A jedla si niečo?“

Svojvoľne myknem plecami. „Nepamätám sa.“ *A úprimne ma to ani netrápi.*

„Daniela…“ prihovorí sa mi ešte nežnejšie. „Viem, že je to teraz pre teba veľmi ťažké, no musíš sa vzchopiť, inak sa fyzicky zosypeš. Chceš skončiť v nemocnici?“

Pokrútim hlavou, ibaže v tom na mňa doľahne ešte väčší chlad. „Prečo ja, Gabriel? Prečo musím práve ja prichádzať o mojich najdrahších?“

„Nie je to tvoja vina. A pamätaj, že nie si jediná.“

Viem, že má Gabriel pravdu. Jeho život nie je odlišný od toho môjho. Tiež prišiel o rodičov, akurát iným spôsobom. Keď bol malý, otec ich opustil a jeho mama prepadla alkoholu. Nebyť jeho strýka Romana, ktorý je – teda vlastne bol – pravou rukou môjho otca, Gabriel by skončil v detskom domove. Možno aj vďaka tomu začal pracovať pre nás.

„Lenže ty máš aspoň strýka. Ja už nemám nikoho,“ šepnem zlomená a schovám si tvár do dlaní.

„To nie je pravda. Máš predsa mňa,“ opatrne položí ruku na môj chrbát a začne ma po ňom hladiť. Cez blúzku ucítim teplo jeho dlane. Inštinktívne sa k nemu pritúlim. Objíme ma a čičíka vo svojom náručí ako malé dieťa. Za iných okolností by bolo niečo také neprípustné, teraz mi je

to úplne jedno. Potrebujem cítiť, že nie som sama. Že mám vo svojom živote niekoho, komu na mne záleží a o koho sa môžem oprieť. V očiach ostatných chlapov z nášho klanu je Gabriel iba mojím osobným strážcom. Pre mňa je však omnoho viac. Je to môj priateľ, môj oporný múr, môj druhý brat.

„Tak veľmi to bolí. Mám pocit, že mi pukne srdce. Chcem ich späť. Chcem!“ skríknem mu bolestne do hrude a on si ma ešte viac pritúli.

„Viem. No teraz musíš myslieť hlavne na seba. Nedovoľ, aby ťa smútok pohltil. Musíš byť silná. Na oplátku ti sľubujem, že budem stále po tvojom boku a nikdy ťa neopustím.“

Nikdy ma neopustí? Kiežby to tak bolo. Pracoval pre môjho otca a ten je po smrti, rovnako, ako aj môj brat. Teraz ho pri mne už nič nedrží. Môže ísť kam chce, alebo počkať, kým naše územie preberie jeden zo susedných bossov. Mňa tu viac nikto tolerovať nebude. A už vôbec pre mňa nebudú pracovať. Stane sa zo mňa vyvrheľ, ktorého sa možno pokúsia zbaviť, len aby sa ľahšie dostali k otcovmu majetku. Takáto je mafia. Ľstivá, podlá a prefíkaná a ja samotná proti nej nemám žiadnu šancu.

Keď mi Gabriel chytí tvár do dlaní, pochopím, že prišiel čas. „Mali by sme ísť,“ povie ticho.

Áno, mali. Nemôžem predsa meškať na pohreb vlastnej rodiny. Skúsim sa pozviechať a pomaly vstanem z postele, kde som presedela takmer celé dopoludnie. Narovnám si čiernu sukňu a kývnem hlavou, že som pripravená.

Cestou k autu ma pozorne sleduje, akoby sa obával, že sa mi každú chvíľu podlomia kolená. Vlastne sa tak aj cítim – fyzicky aj psychicky na pokraji svojich síl. Mám strach, že samotný pohreb nezvládnem. Keď ich uvidím v rakvách, keď sa s nimi budem musieť naposledy rozlúčiť, keď ich telá pokryje zem… nezvládnem to.

Mestský cintorín ešte nikdy nebol taký plný ako dnes, rovnako aj Dom smútku. Vidím známe tváre bossov a ich rodiny, ktorí ešte pred týždňom tancovali na Sebastiánovom plese a dnes sa prišli navždy rozlúčiť. Medzi smútočnými hosťami je však aj rodina, ktorá tu miesto nemá – Vargovci. Prišli takmer všetci, okrem Nikolasa a Alexandra, vraha mojej rodiny. Rozhodnem sa ich ignorovať.

Pri vstupe do Domu smútku zbadám známu tvár – Natáliu, moju najlepšiu priateľku, ktorá pozná temnú stránku môjho života. Väčšinou srší farbami ako dúha, no dnes je celá v čiernom. Ryšavé vlasy má zopnuté do nízkeho drdola a jej zelené oči, podobné smaragdom, sa lesknú od sĺz.

Podíde ku mne a vrúcne ma objíme. „Ahoj. Ako ti je?“ spýta sa tichým hlasom.

Opätujem jej objatie silnejšie a žalostnejšie než inokedy. „Hrozne. Bojím sa, že to nezvládnem.“

„Zvládneš, neboj sa. Nech sa stane čokoľvek, som tu pre teba.“

„Ďakujem,“ zašepkám, zatiaľ čo ma pohladí po vlasoch.

Spoločne vstúpime do Domu smútku a sadneme si do prednej lavice. Pohľad na otvorené rakvy ma desí. Nataly vycíti môj nepokoj, chytí ma za ruku a pevne ju zovrie. Kňaz začne obrad so slovami, ktoré mi okamžite utkvejú

v pamäti – Je čas sa narodiť a je čas zomrieť. Smútočný ceremoniál prebieha v tichu, ktoré striedavo prerušujú ženské nárekы. Keď príde čas na posledné zbohom, moje telo stuhne. Chcem vstať, ale nohy ma neposlúchajú. Keby nie Nataly, k rakvám by som sa ani nedostala. Opatrne mi pomôže vstať a presunie sa so mnou najprv k otcovi, potom k bratovi. Pohľad na ich pokojné tváre mi zviera srdce, až mám dojem, že ma ten žiaľ zničí. Vyzerajú, akoby spali a čakali na prebudenie. Keď však položím ruku na otcovo studené líce ani sa nepohne. Uvedomujem si, že už sa na mňa nikdy nepozrie, neusmeje sa ani nepovie, ako ma ľúbi. Tento moment – posledný pohľad na nich – je horší než smrť. Tak veľmi by som chcela zvrátiť ich osud, žiaľ, nejde to.

Pobozkám ich oboch na líce a vrátim sa na svoje miesto. Ticho sledujem, ako sa ostatní prítomní prichádzajú rozlúčiť, šepkajúc zbohom a rukou naznačujúc krížik na čelo mojich najbližších. Potom každý z nich podíde ku mne, aby mi vyjadrili úprimnú sústrasť. Keď sa pri mne zastavia Vargovci, môj smútok sa razom pretaví na zlosť. Rada by som ich odtiaľto hnala kade ľahšie, ale viem, že ani starý Varga, ani jeho žena sa voči našej rodine nijako neprevinili.

„Úprimnú sústrasť, Daniela. Tvoj otec bol dobrý človek," prihovorí sa mi Miroslav Varga hlbokým úprimným hlasom a podá mi ruku.

Prinútim sa prijať ju.

„Úprimnú sústrasť, drahá. Kiežby sa to nešťastie nikdy nebolo stalo," pridá sa jeho žena Magda s ľútostivým výrazom v tvári.

Ktovie, či vie, že zodpovedný za Sebastiánovu smrť je jeden z jej synov. Manželky bývajú z mafiánskych záležitostí spravidla vynechávané. Rovnako to robil aj môj otec. Mama sa na jeho biznis nikdy nepýtala a ja som sa dostala k informáciám len veľmi ťažko. Ako dcéra bossa som nemala mať so svetom mafie nič spoločné, no dobiedzala som dovtedy, kým ma otec nezasvätil do jeho pravidiel rovnako ako Sebastiána.

Keď ku mne podíde ich najstarší syn Leonard a s kamenným pohľadom mi podá ruku, jeho oči hovoria niečo iné – akoby bol spokojný, že Sebastián tu už nie je. Na plese som zaregistrovala incident medzi Sebastiánom a Nikolasom. Nikdy k sebe nemali blízko. Mrzí ma, že o detailoch tej osudnej noci viem tak málo. Dozvedela som sa iba to, že Sebastián zahynul v prestrelke pri Demjate a že mu život vzal výstrel zo zbrane patriacej Alexandrovi Vargovi. To, čo tomu hrozivému momentu predchádzalo, mi je nateraz neznáme. Každopádne urobím všetko preto, aby som toho zistila viac.

Po nekonečných minútach kondolencií sa všetci presunieme na cintorín, kde so slzami v očiach sledujem, ako rakvy ukladajú do zeme. Nataly s Gabrielom sú po celý čas po mojom boku. Sú mi psychickou aj fyzickou oporou. Teraz, keď som ostala na tomto svete sama, musím sa pozviechať a nabrať stratené sily. Viem, že už nikdy nebudem taká ako predtým, no nemienim prejaviť slabosť. Nepadnem na kolená, obzvlášť nie pred tými, ktorí čoskoro začnú boj o otcove teritórium. Je nevyhnutné, aby som sa pripravila na to, čo príde. Táto horda chladnokrvných zabi-

jakov ma môže kedykoľvek pripraviť o život, ale ja, dcéra mafiánskeho bossa, sa odmietam stať ich korisťou…

***

Ponurá atmosféra karu, ktorý sa koná v Zlatom býkovi, na mňa dolieha každou minútou čoraz viac. To miesto som však vybrala zámerne – vnímala som ho ako poslednú a najživšiu spomienku na môjho otca a brata. Chvíľami sa mi zdalo, akoby som sa vrátila v čase. Prisahala by som, že som videla, ako Sebastián prednáša svoj príhovor a otec sa zabáva v spoločnosti ľudí, ktorí mu boli naozaj blízki. Žiaľ, bola to len halucinácia vytvorená mojou mysľou v snahe zahnať smútok. Po kare ma Gabriel odvezie domov. Len čo zastane autom pred vstupnou bránou, venuje mi priateľský pohľad.

„Keby niečo, zavolaj."

Vedomie, že sa naňho môžem kedykoľvek a v čomkoľvek spoľahnúť, ma upokojuje.

Smutne sa naňho usmejem. „Ďakujem. Som rada, že ťa mám."

„Vieš predsa, že by som pre teba urobil hocičo."

Vyhľadám jeho ruku a nežne mu ju zovriem. „O tom nepochybujem."

„Snaž sa vyspať. Kruhy pod očami ti nesvedčia," pokúsi sa o žart. V skutočnosti má pravdu. Vyzerám ako mŕtva nevesta.

„Pokúsim sa. Sľubujem."

Dom, v ktorom som ako malá bola šťastná, je teraz zahalený ponurou atmosférou prázdnoty. Po maminej smrti

sa všetko zmenilo a teraz, keď už nemám ani otca, ani brata, budem musieť žiť s tichom a prázdnotou, ktoré naplnili každý kút a obkľúčili tento dom ako neviditeľná hrozba, ktorá sa okolo neho plazí zo všetkých strán. Prebdené noci na mňa pomaly doliehajú a ja privítam spánok s otvorenou náručou. Som absolútne vyčerpaná a bez energie. Zhodím zo seba pohrebné oblečenie, dám si rýchlu sprchu a z posledných síl vleziem do postele. Zaspím tak rýchlo, že si to ani neuvedomím. Hovorí sa, že spánok z vyčerpania sny neprináša. Mne však priviedol duchov.

„Daniela…“ začujem trochu nejasne, akoby z veľkej diaľky. Sprvu tomu nevenujem pozornosť. Až keď sa volanie zopakuje, spozorniem.

„Daniela…“ tentoraz je volanie omnoho zreteľnejšie a ja spoznávam známy hlas.

Prudko otvorím oči, lenže všade naokolo je hustá hmla. Netuším, kde som a nikde nikoho nevidím. Rozhliadam sa okolo seba, snažiac sa pochopiť, čo sa to deje, keď ho zrazu uzriem.

„Otec…“ šepnem roztraseným hlasom, zatiaľ čo mi z očí, ako na povel, vytrysknú slzy.

Pozorne sledujem, ako ku mne kráča a nohami rozráža hustú hmlu. Bez váhania mu vykročím naproti. Vlastne sa skôr rozbehnem, kým ma nezastaví len pár metrov pred sebou.

„Zadrž, dcérka. Už nepatrím do sveta živých.“

Tieto slová prevŕtajú moje srdce ako guľka z revolveru a ja náhle pochopím dôvod jeho prítomnosti.

„Prišiel si sa so mnou rozlúčiť?“ vyslovia moje pery potichu a po lícach mi stečie prvá slza. O podobných prípadoch som už počula.

„My obaja,“ zaznie za jeho chrbtom.

Ticho sledujem, ako sa z hmly pomaly vynorí môj milovaný brat a rozplačem sa ešte viac. „Sebastián…“

„Neplač, dcérka. Navždy ostaneme s tebou,“ prehovorí otec, viditeľne zmierený so svojou smrťou.

„Prečo ste museli odísť? Čo si tu sama bez vás počnem?“

„Verím, že to zvládneš. Si predsa Bednárová.“

Sebastián urobí krok vpred a vrhne na mňa odhodlaný pohľad, ktorý veľmi dôverne poznám. „A ako Bednárová je tvojou povinnosťou pomstiť nás.“

Môj nárek razom ustane.

„Pomstiť?“ – to slovo v mafiánskom svete znamená len jediné.

„Zabi Alexa Vargu,“ zdôrazní môj brat hlasom plným nenávisti. „Zabi ho!“

„To predsa…“ Nikdy som nikoho nezabila a hoci mi v žilách koluje mafiánska krv, neviem, či by som toho bola schopná.

„Musíš to urobiť. Jedine tak môžeme odpočívať v pokoji.“

Počuť to z otcových úst ma presvedčí, že to myslia vážne. Viem, že medzi mafiánmi je pomsta pravidlom číslo jeden. Je aktom odplaty za urážku, zradu alebo ublíženie, ktoré zasiahlo ich česť, rodinu alebo biznis. Zároveň slúži

ako varovanie pre ostatných, že podobné správanie nebude tolerované. Keby som sa o to čo i len pokúsila, nepochybne by som tým ohrozila svoj život. Vargovci nie sú rodina, s ktorou sa radno zahrávať. A aj keď voči Alexovi cítim ohromnú nenávisť za to, čo urobil, nie som si istá, či ho dokážem zabiť.

„Ja… neviem, či to dokážem urobiť," zašepkám so sklonenou hlavou ako úplný slaboch.

Viac od nich nezačujem ani slovo. V ich tvárach však badám jasné sklamanie. Otočia sa mi chrbtom a stratia sa v hmle skôr, než stihnem čokoľvek urobiť alebo povedať.

„Nie! Počkajte, prosím!" kričím za nimi a dokonca sa rozbehnem, no sú nadobro preč.

„Nie!" otvorím oči, prudko sa posadiac na posteli.

Som späť vo svojej izbe, zahalenej rúškom noci, ktorá mi pripomenie, že to, čo som videla, bol len sen. Cítim, ako mi po líci stekajú slzy. Srdce mi bije tak rýchlo, až mám dojem, že som práve prežila nočnú moru a nie rozlúčku s mojimi najdrahšími. Keď zomrela mama, nič podobné som nezažila.

Prejdem si rukami po tvári a zhlboka sa nadýchnem. V mysli sa mi znovu premietnu ich slová. Zneli až neuveriteľne živo. Bolo z nich cítiť chlad, hnev, ale najmä túžbu po pomste. Čo ak to mysleli vážne? Čo ak nájdu pokoj len vtedy, keď zabijem Alexa? Možno by som po jeho smrti našla pokoj aj ja. Tá nenávisť ma zožiera, odkedy som sa dozvedela, že pripravil Sebastiána o život. Vzal mi posledných členov mojej rodiny a teraz si niekde spokojne užíva

bezstarostný život, zatiaľ čo ja trpím neznesiteľným žiaľom.

Zovriem prikrývku v dlaniach tak silno, až mi obelejú hánky.

Nie je to fér.

Nie je to fér!

Zaslúži si zomrieť…

Vstanem z postele a prejdem k toaletnému stolíku stojacemu pod oknom. V jednej z jeho zásuviek mám ukrytú svoju zbraň, ktorej cieľom boli doteraz len airsoftové terče. Daroval mi ju otec k dvadsiatym narodeninám a spolu so Sebastiánom ma s ňou naučili zaobchádzať. Spočiatku bol otec proti, aby som aj ja vlastnila zbraň, no neskôr uznal, že postavenie bossovej dcéry si vyžaduje viac než len bodyguarda. Keď videl, ako mi to so zbraňou ide, začal dokonca vtipkovať, že som sa s ňou už musela narodiť. Teraz nastal čas oplatiť im ich službu. Alebo skôr oplatiť Alexovi jeho nehanebný skutok. Musí zaň zaplatiť a najlepšie vlastným životom. Pripravím ho oň vlastnými rukami. Jedine vtedy bude mať moja pomsta zmysel. Jedine vtedy bude moja rodina môcť odpočívať v pokoji.

Ako znie mafiánske krédo? Krv za krv!